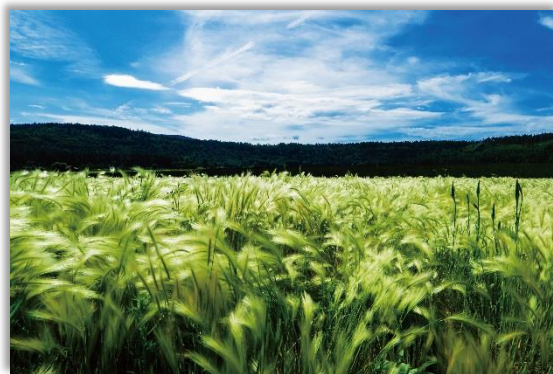


ZÖLD LEGELŐ

Kim Young Sam lelkesz prédikációja

Ábrahám igazi utódai

„Az Isten, aki teremtette a világot, és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek ura.”



Amikor Songjang város gyülekezetében dolgoztam, Park Lelkesz egyszer ezt kérdezte tőlem:

- Kim testvérem, Songjang gyülekezete fog imaházat építeni?
- Mit?!

Kérdésemre Park Lelkesz néma csenddel válaszolt. Talán néhány hónap is elmúlt már, amikor Park Lelkesz újra megkérdezte:

- Songjang gyülekezete fog vásárolni földet?
- Mit? Nem!

Egyáltalán nem gondoltam végig, hogy a Lelkesz Úr miért kérdez erről? De miután kétszer is hallottam szavait – ami nekem eszembe sem jutott – felismertem, hogy Isten azt szeretné, ha imaházat építenénk. Akkori helyzetünkre tekintve, semmink sem volt, ezért a dolog reménytelennek és küzdelmesnek ígérkezett. Ekkor Isten elé járulva, imádkozni kezdtünk. Imádság közben eszembe jutott egy Ige.

módon, Isten kegyelmében részesülve, nemes életet élhetünk.

„Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van. Mivelhogy Ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik, sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mint ha valami nélkül szűkölködnék. Holott Ő ad mindenknek életet, leheletet és mindent.”
(Ap. Csel. 17, 24-25)

Miközben ezen az Igén elmélkedtem, egy gondolat ébredt a szívemben: 'Isten nem olyan, mintha valami nélkül szűkölködné, ezért bármit is az emberek kezéből kellene kapnia, hanem Ő ad mindenknek mennyet, földet és mindent. Hiszen akkor a mindenben benne foglaltatik az imaházhoz való föld, az imaház, a rá való pénz, sőt az építő munkások is. Minden benne van.' Aztán eszembe jutott még egy Ige:

„És elvégezteték az ég és a föld és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnik a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala.” (Móz.I. 2, 1-2)

Ez az Ige hitet adott nekem: 'Ha minden elvégeztetett, akkor az imaház is megépítettetett.' Aztán függetlenül minden gondolatunktól, beteljesedett Isten akarata. Isten adott nekünk imaházhoz való földet, építőmunkásokat. Végezetül – betöltve minden szükséges dolgot – Isten kegyelmének köszönhetően felépült az imaház. Ezután ismertem fel, hogy Isten világa egy elvégzett világ. Amikor Isten embere, a hit szolgája mond nekünk valamit, akkor olyan dologról szól, ami az ő szívében már készen van. Amennyiben szavait hallva, önmagunknál keressük a feltételeket, és igyekszünk megteremteni a megfelelő helyzeteket, úgy Isten Igéjével fogunk szemben állni, és ez az állapot nem fog változni. Isten ezt tanította nekem. Továbbá azt is megtanította, hogy Isten szolgája mindig azt mondja, ami az ő szívében már elvégeztetett. Aki tehát az ő szavát hittel befogadja, végül megtapasztalhatja az Ige valóságát. Az imaház építésén keresztül Isten megváltoztatott egy olyan embert, mint én, aki csak a meglévő helyzetben, az adott körülmények között szeret dolgozni. Majd egy olyan világba vitt át, mely az én szememben lehetetlennek tűnt, és mindezt azért tette, hogy hittel léphessek tovább.

Hamis ítélet és a gonoszok személyének felemelése

Az Apostolok Cselekedeteinek 3. fejezetében az Ékes- templomkapuban ücsörgő, koldus sánta történetéről olvashatunk.

Mivel sántán született, így nyilvánvalónak tartották, hogy az egész életét sántán fogja leélni. Abban az időben még a nép vezetői is természetesnek ítélték a koldus sánta helyzetét, pedig ők nem mások voltak, mint a leviták, a papok és az írástudók. Sőt, amikor alamizsnát adtak neki, úgy gondolták, jót tesznek, hisz ezt senki nem tartotta rossznak. Ám a hit szolgái, Péter és János felállították a sántát. Így szóltak hozzá:

„Ezüstöm és aranyam nincsen nékem, hanem amim van, azt adom néked. A názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj.” (Ap. Csel. 3,6)

Abban az időben a sánta helyzetét mindenki elfogadta, és természetesnek tartotta. De Péter az Úrban való hittel visszautasította ezt a helyzetet, és a sántát arra indította, hogy

megtegye a hit első lépését. A sánta nem tudta, hogy a helyzet foglyaként élni bűn, de amikor Isten emberei, Péter és János hozzá mentek, akkor felismerte.

Az ösztöneink miatt, a test gondolatát követjük, ezért kénytelenek vagyunk úgy élni, mint a sánta. De a hitnek szolgálói, szembeszegülve a közhiedelemmel, ma is a hit világába vezetnek minket.

Fészekben nem lehet megtanulni a repülést. Csak az mondhatja magát boldognak, aki elfogadja a hitet, amit Isten a gyülekezet, és a szolgálja által kínál, továbbá aki elutasítja a saját gondolatát, miszerint 'nekem nem megy, számomra lehetetlen', így Isten Igéje által indítást kap. Aszáf zsoltárában a következő Ige található:

„Meddig ítélték még hamisan, és emelitek a gonoszok személyét?” (Zsolt. 82, 2)

Aki a saját ítélete, és meglátása szerinti helyzet alapján ítél, hamisan ítél. Elfogadni a helyzetet, annyit jelent, mint felemelni a gonoszok személyét. Az Úr ezt kérdezi tőlünk: 'Meddig törődtök bele a helyzetbe, és akartok úgy élni, mint a sánta?' Mindezek a gondolatok: 'nekem ezért nem lehet, azért nem megy' – a gonoszok személyének felemelésére szolgáló hangok. Miután üdvözlünk és megkezdjük gyülekezeti életünket, lélekben és testben továbbra is szegényen, szűkölködve élünk. Ennek nem más az oka, mint hogy elfogadjuk a fennálló helyzetet.

„Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből szabadítsátok ki.” (Zsolt. 82, 4)

A szegény és szűkölködő nem azért él szegényen és szűkölködve, mert hiányzik valamely, hanem azért, mert a gonoszok kezében van. A gonoszok keze jelen esetben a helyzetet jelenti. Aki tehát ellent mond a helyzetnek, gazdaggá válik. Az Ékes- templomkapunál ülő sánta mindaddig szegényen, koldus módjára élt, amíg átadta magát a helyzetnek. De amint elutasította, az Úr által járva, futva és énekelve, gazdaggá vált.

Az Inchan-i Építés-technikai Intézetben

Amikor a gyülekezet és Isten szolgálja a hit világához akart vezetni engem, a Sátán folyton így suttogott: 'Ha ezt követed, csapás vár rád, az összeomlás veszélye fenyeget.' De ha mégis a hit világa mellett döntöttem, akkor sem történt velem baj vagy összeomlás.

Noha lelkes vagyok, mégis igen nehezen tudom kifejezni magam. Ha közönség elé kell állnom, folyton aggódok. A gyülekezetemben nem jelent terhet, ha prédikálnom kell, hiszen a

testvérek már jól ismernek. De nagy nyilvánosság előtt nagyon nehéz prédikálnom. Nos, az Inchan-i Építés-technikai Intézetben Isten öt napon keresztül tartatott velem Evangélizációt, éppen ott, ahol korábban Park Lelkész Úr tartott Evangélizációt. Nem szerettem volna előadó lenni, ezért mindenképp próbáltam egy másik lelkész hívni, vendéglőadóként. Ám Isten bezárt előttem minden utat, így végül kénytelen voltam megtartani az előadásokat. Végül nagyon hálás voltam, mert – noha úgy gondoltam, hogy a biztos szégyen vár rám – Isten mégis nagy kegyelemmel vezette az Evangélizációt. Amellett, hogy sok új embert küldött, a prédikációmat is úgy vezette, hogy lassan prédikálhattam. Abban az időben húsz ember kapott üdvösséget, és csatlakozott a gyülekezetéhez. Ma is hűségesen szolgálják a gyülekezetet, az Evangéliumért.

Amikor hittel járok, az emberek mindig rám szólnak: „Hallgasson!”

A terhes helyzetek az ember számára mindig egyfajta nyomást és kétségbeesést hoznak. Amikor sikerült átugranom ezeket a terheket, az Úr mindig csodálatos bizonyágtételt adott nekem, és dicséretre, hálaadásra indított. Ezek a terhek kizárólag abból származnak, hogy nem ütközünk meg velük. Ha ugyanis sikerül megütközünk, többé már nem jelentenek terhet számunkra. Ha szembe szállunk velük, megszabadulunk tőlük.

Amikor hittel járunk, mindig hallhatjuk a környezetünkben élő emberek hangját. Ezeket a hangokat el kell utasítani. Amennyiben ezt nem tesszük meg, úgy nem tudjuk megtapasztalni az Úr munkálkodását.

„És Jerikóba érkezének, és mikor ő és az ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus ott üle az úton, koldulván. És amikor meghallá, hogy ez a názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus! Dávidnak fia, könyörülj rajtam!” (Márk ev. 10, 46-47)

Amikor a vak koldus, Bartimeus kiáltott, az emberek így szidalmazták: „Hallgass!” Az Úr után kiáltott, hogy kegyelmet kaphasson tőle, de a körülötte álló emberek, megfeddték és akadályozták őt. Ám a vak koldus, Bartimeus kegyelmet áhító szíve elutasította a körülötte állók hangját. Elutasította a helyzetet, és elindult, hogy találkozzon Isten kegyelmével.

Noha minden testvérben ég a vágy, hogy megtapasztalja Isten kegyelmét, mégsem részesül benne mindenki. Azért nem, mert nem utasítják el a helyzetet, és nem ugorják át a

nehézségeket. Így nem találkoznak az Úr munkálkodásával, hanem szegényen és szűkölködve élnek Isten előtt.

Egy testvér, aki rádiótelefon üzletet nyitott

A gyülekezetben volt egy testvér, aki ügyvéd bátyjának az irodájában dolgozott. Igen sivár lelki életet élt, ugyanis a munkája teljesen lekötötte őt. Engem ez nagyon bántott. Arra gondoltam, jó lenne rábeszélni őt, hogy egyszer szálljon szembe ezzel a helyzettel, ezért azt javasoltam, hogy nyisson egy rádiótelefon üzletet.

A testvér hittel belevágott. A bátyjától kapott anyagi támogatásból – melyre egyáltalán nem számított – egy nyolc sávós sugárút mellett kibérelt egy üzlethelyiséget, és megnyitotta az üzletét. Még bérleti jogot sem kellett fizetnie. Ebben az ismeretlen, új világban minden pillanatban Istent kellett keresnie. Amikor Istenhez fordult, mindig megtapasztalta Isten segítségét, ezért nagyon hálás volt. Röviddel azután, hogy megnyitotta az üzletét, egy felkérést kapott a koreai Elektromos Művektől. Két szigeten ki kellett építenie a rádiótelefon hálózatot az ott lévő áramfejlesztő üzemekben. Mivel nemrég kezdte ezt a munkát, így nem rendelkezett megfelelő tapasztalattal, sőt munkásai sem voltak. Szakembereket akart felvenni, de nem sikerült. Ám a testvéreink felajánlották a segítségüket, így elvállalta a munkát. Igen jó alkalom volt ez számukra, hogy bizonyos technikai fogásokat elsajátítsanak. Végül nagyon jól megoldották a feladatot.

A testvér a következő bizonyágtételt mondta nekünk:

‘Eleinte nehéznek tartottam ezt a munkát, hiszen még sohasem csináltam ilyet. De befogadtam Isten szívét, melyet adott, majd megtettem az első lépéseket, így az Úr munkálkodott.’

Bizonyágtétele öröm volt a gyülekezet számára. A téli Lelki Gyakorlat előtt néhány kerület, különböző helyeken – pl. művelődési házban, házasságkötő teremben, nyugdíjas otthonokban, stb. – kerületi evangélizációt tartott. A testvér férfiak kétnaponta váltva egymást, előadóként hirdették az Igét. A testvér, akiről az imént beszéltem, – minden akadály ellenére – szintén kibérelt egy nyugdíjas klubot, ahol evangélizációt tartott. Isten sok embernek adott akkor üdvösséget.

Jóllehet, szinte alig szálltunk szembe a helyzetünkkel, mégis egy olyan Istent tapasztalhattunk meg, aki annál inkább megáldott minket. Így részesei lettünk Isten hatalmas erejének. Amikor

megosztottam a gyülekezettel azt, amit Isten szolgájától kaptam, az ugyanolyan munkálkodást eredményezett a gyülekezetben, mint amilyenben én részesültem.

„Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, a mint megmondatott: Így léssen a te magod.” (Róm. 4, 18)

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet öröklendő vala. És kiméne, nem tudván, hová megy.” (Zsid. 11, 8)

‘Ábrahám, aki reménység ellenére reménykedett!’ Ábrahám hite sok gondolatot ébreszt bennem. Azok a szavak, melyek szerint Ábrahám reménység ellenére reménykedve hitt – azt jelentik, hogy nem egy lehetséges dologban hitt, hanem lehetetlenben, amit Istennek kellett beteljesítenie. Ábrahám nem tudta, hová tart, de amikor kizárólag Isten ígéretere támaszkodva útnak indult, megtapasztalhatta Isten Igéjének a valóságát.

A halott helyzeten túl lévő új és élő út, melyről nem tudjuk, hová megy

A mai időben kik lehetnek Ábrahám igazi utódai? Nem mások, mint azok az emberek, akiknek ugyanolyan hitük van, amilyen Ábrahámnak volt. Vagyis nem azok, akik lehetséges dolgokban hisznek, hanem azok, akik a lehetetlenben hisznek. Akik azt mondják: „Mi Ábrahám utódai vagyunk.” – de csak a lehetséges dolgokban hisznek és járnak, azok valójában nem Ábrahám utódai. Azok az emberek, akik a lehetetlennek tűnő világban, Istenben való hittel járnak, ők Ábrahám valódi utódai. Hiszen Isten a lehetetlent lehetségessé teszi.

Amikor az Ékes-templomkapunál ülő sánta szembeszegült helyzetével, majd elindult, hirtelen járni tudott. Az Úr ma is ugyanígy vezet bennünket. Isten, munkálkodásának abban az áldásában részesít minket, melynek köszönhetően a lehetetlennek tűnő világban, az Úrban való hittel képesek leszünk elutasítani a lehetetlent. Ilyen módon járhatunk, sőt szaladhatunk. Az Úr manapság is egy olyan új útra szeretne vezetni minket, melyen még egyszer sem jártunk. Még nem tudunk tapasztaltan és ügyesen menni rajta, hiszen egyszer sem próbáltuk. Ez egy olyan út, melyen csak úgy járhatunk, ha Istenre támaszkodunk. Ez az út új és élő, melyen korábban nem jártunk. Olyan út, melyről nem tudjuk, hová megy. De csak ez az út elevenít meg minket. Néha támadhat olyan gondolatunk is, hogy összeomlunk. De ez az út soha nem omlik össze, ugyanis élő út. Az új világba vezető út csodálatos és érdekes út. Olyan öröm van rajta, amit ebben a világban nem lehet megízlelni. Minden pillanata izgalmas, káprázatos és

Isten után áhítozó. Isten a gyülekezet és szolgálói által, ma is a hit reménységes útjára szeretne vezetni bennünket, és azt kívánja, hogy teljes szívünkkel részesülhessünk az Ő vezetésében.